

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af kontanthjælpsloftet, af den nedsatte ydelse til ægtefæller på kontanthjælp og af den nedsatte ydelse til unge under 25 år.

Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 11/10 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Enhedslistens forslag går ud på, at Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik, således at for det første kontanthjælpsloftet, for det andet den nedsatte ydelse til ægtefæller på kontanthjælp og den nedsatte kontanthjælp til unge under 25 år afskaffes.

Loftet og de andre regler er en del af forliget om »Flere i arbejde«, der blev indgået mellem regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti. Da dette store flertal i Folketinget i sin tid indgik aftalen, var det udtryk for en bred enighed om linjen i beskæftigelsespolitikken. Udgangspunktet i beskæftigelsespolitikken var, at det skal kunne betale sig at arbejde. Målet var, at så mange så hurtigt som muligt kom i job og blev selvforsørgende i stedet for at være ledige.

Der var enighed om, at de tidligere regler betød, at mange blev fastholdt i passiv forsørgelse, fordi det var forbundet med et tab at komme i beskæftigelse. Og sådan må det aldrig være. Derfor blev reglerne ændret, så der i dag som regel er en gevinst ved at få et job.

Hvis vi isoleret kigger på loftet, så er tilskyndelsen til at arbejde også kraftigt forøget på anden vis, ikke mindst ved at kontanthjælpsægtepar får en gevinst ved blot at tage nogle få timers arbejde om ugen. Hvis et ægtepar med børn hver har 5 timers arbejde om ugen, vil parret ofte – afhængig af boligstøttens størrelse – kunne få en gevinst på 1.000 kr. pr. måned og ofte mere og vel at mærke efter skat.

Kl. 19.15

Jeg vil fremhæve, at det fortsat er regeringens politik, at det altid skal kunne betale sig at arbejde.

Så er der nogle, der mener, at loftet skal fjernes igen, fordi det ikke virker. Enhedslisten tager munden fuld og vil også af med andre af elementerne fra »Flere i arbejde«.

Det er rigtigt, at loftet i første omgang ikke har haft nogen synlig effekt på beskæftigelsen, men al erfaring siger, at økonomiske incitamenter virker, og den erfaring har regeringen i alt fald ikke tænkt sig at se bort fra.

Dertil kommer, at vi for nylig så tal, der viste, at 130.000 mennesker tjener under en halvtredser om dagen ved at gå på arbejde. Hvis vi fjører forslagsstillerne og fjerner loftet og de andre regler, kommer det til at gælde endnu flere, og det er ikke regeringens politik.

Jeg vil gerne nævne et familieeksempel, hvor et ægtepar arbejder henholdsvis 37 og 25 timer pr. uge til en timeløn på 95 kr., svarende nogenlunde til mindstelønnen. Dette ægtepar vil have 700 kr. mere til rådighed netto om måneden end et par på kontanthjælp efter skat. Hvis loftet ikke havde været der, ville ægteparret med lønindtægter have haft 837 kr. mindre til rådighed pr. måned i forhold til et ægtepar på kontanthjælp, og det taler vel nærmest for sig selv.

Regeringen mener fortsat, at det bedre skal kunne betale sig at arbejde.

I anledning af denne diskussion vil jeg gerne have lov at citere fra Berlingske Tidende den 10. september 2005. Her skriver den tidligere socialdemokratiske regeringsansvarlige for kontanthjælpsområdet, det er Karen Jespersen, at bliver loftet fjernet, så kan det i virkeligheden gøre mere skade end gavn for de svagestes muligheder for at komme i arbejde.

Hun skriver, at passiv hjælp desværre igen er blevet en mærkesag. Det kan godt være, at fortalere for denne tankegang regner med, at det vil styrke dem i vælgerens bevidsthed, men de svage grupper på arbejdsmarkedet ville være bedre hjulpet med at bruge de mange penge på en mere målrettet indsats for at komme i arbejde. Intet skaber så store uligheder som arbejdsløshed.

Jeg kunne ikke være mere enig.

Regeringens politik over for de svage grupper bygger på den erkendelse, at den korteste vej til arbejdsmarkedet godt kan være lang for socialt udsatte, men gennem finanslovene og de årlige satspuljeforlig er der afsat meget betydelige midler til at styrke indsatsen på området, faktisk over 5 mia. kr.

Blandt initiativerne kan nævnes behandlingsgarantien for stofmisbrugere, som medvirker til,